

ČAS HRDINOV

NOVÁ SLOVENSKÁ FANTASY

artis
omnis

ČAS HRDINOV

NOVÁ SLOVENSKÁ FANTASY

artis
omnis

© Zostavili: Martin Králik, Alexandra Pavelková
Autori: © Juraj Červenák, Ján Gálik, Jozef Girovský,
Lívia Hlavačková, Marja Holecyová, Róbert Hric, Zdeno Jašek,
Monika Kandriková, Ivana Molnárová Dubcová,
Anna Olejárová, Alexandra Pavelková, Katarína Soyka,
Lenona Štiblaríková, 2019

Cover © Michal Ivan, 2019
Slovak edition © Artis Omnis, 2019

ISBN 978-80-8201-049-0

PREDSLOV

Milí čitatelia,

vo svojej knižnici mám jednu poličku vyhradenú knihám, do ktorých som písal úvody, ktoré som zostavoval, vydal, našiel im vydavateľa alebo inak sa pričínal k ich vzniku. Na tejto poličke si už hoví okolo pätnásť kúskov, no trom z nich patrí špeciálne miesto. Ide o antológie, ktoré som so svojimi spolupracovníkmi pripravil pre Artis Omnis. Na jednu z nich si dávam mimoriadny pozor. Už ju totiž nekúpim, pokiaľ sa neurobí dotlač. Je totiž vypredaná.

Keď sme zhruba pred 22 rokmi začínali s Ivanom Alakšom vydávať časopis *Fantázia*, hovorieval som bonmot o troch našich najväčších problémoch:

1. Slováci nečítajú.
2. Tí, ktorí čítajú, nečítajú fantastiku.
3. Z čitateľov fantastiky len malá časť číta slovenskú fantastiku.

Moja spoluzostavovateľka tejto knihy Alexandra Pavelková by ešte dodala štvrtý bod o „ženskej fantastike“, ale dúfam, že práve táto antológia dokáže posun vpred.

V posledných rokoch, ako sa rozmohli v našej fantastickej literatúre romány, sa k nim pridal ešte jeden bod: Slováci nečítajú poviedky zo slovenskej fantastiky. Z tohto pohľadu je pre mňa úplne neveriteľné a úžasné, že sa prvý diel antológie *Čas hrdinov* (tiež ho so mnou zostavovala Alexandra Pavelková) vypredal. Považujem to za jeden z mojich najväčších úspechov.

Kniha to pritom nemala jednoduché a málokto jej predpovedal takýto úspech. Nadväzovala na hororovú antológiu *Farby strachu*, ktorá sa, napriek svojej kvalite, komerčným triumfom nemôže pochváliť. Väčšinu poviedok *Času hrdinov* už čitatelia poznali z iných publikácií, ešte aj poviedky Červenáka a Pavel-

kovej predtým vyšli v češtine. Subžánrovo bola kniha tiež veľmi rôznorodá. Napriek tomu je moja najúspešnejšia.

Bolo by preto hriechom na ňu nenadviazať. O pokračovaní minimálne tejto antológie sme sa s vydavateľstvom dohadovali tri roky, nakoniec však všetko vyšlo ideálne. Máme znova obálku od výtvarníka Michala Ivana. A celkom nové, ešte horúce poviedky zúčastnených autorov, vrátane obidvoch vyššie menovaných.

Čo sa týka Juraja Červenáka, ten už poviedky píše veľmi nerád. Autori, ktorí ich písali a neskôr prešli na romány, sa mu vôbec nečudujú. Nakoniec do *Času hrdinov 2* napísal „roganovku“ – temný, desivý, poctivý kus fantasy. Veľmi sa z nej tešíme. Veríme, že sa budete aj vy.

Len čo sme sa na nej dohodli, bolo jasné, že sa púšťame do príprav ďalšieho výnimočného kúska. Preto sme sa celkom logicky rozhodli vyhnúť sa chybám minulej knihy. V prvom rade sme si povedali, že v tejto knihe čitatelia nájdu iba nové poviedky. A že sa budeme snažiť, aby nebola žánrovo prívelmi mnohotvárna. Že sa pousilujeme dostať do nej hlavne klasickú fantasy s jej rôznymi odtieňmi, od temnoty až po humor. Mimochodom, humor bol pre mňa medzi prijatými poviedkami najväčším prekvapením. Doteraz som ho totiž (okrem jedného výslovného humoristu) v slovenskej fantasy veľmi necítil, ale *Čas hrdinov 2* je ním okorený veľmi chutne.

Zamýšľané sa nám tak na 75 percent podarilo – nakoniec v knihe nájdete aj trochu urban či science fantasy, aj jeden výlet k hraniciam magického realizmu. No základ antológie je v klasičke, ako to našich (najmä tých novších) autorov naučili páni Tolkien, Howard a Sapkowski.

Píšem „autorov“, ale v skutočnosti osem z trinástich poviedok napísali ženy. Slovenská fantastika tak ide s celosvetovým trendom, keď nielen „za veľkou mláskou“, ale aj v Taliansku, Poľsku či v Čechách už dlhší čas píše výraznú fantasy práve naše polovičky. V tejto knihe sa nachádza väčšina poviedok od autoriek preto, že tvrdým bodovacím sitom výberu neprešli vlastne

iba poviedky od oslovených autorov – mužov. A to dokonca aj od vypísaných tvorcov, vrátane dvoch mojich priateľov. Verím, že po zapracovaní pripomienok nájdú pre tieto texty uplatnenie inde.

Sedemročný odstup je čiastočne príčinou toho, že väčšina autorov tejto antológie v tej minulej nebola. Fantasy na Slovensku je živá. Dýcha a každú chvíľu rodí nejakú novú osobnosť. Verím, že si v tejto knihe nájdete spisovateľa, od ktorého ste dosiaľ veľa nečakali, prípadne ho vôbec nepoznali, no odteraz už budete jeho diela sledovať pozornejšie.

A čo bude ďalej? Budú pokračovať aj výbery hororu a vedeckej fantastiky? Alebo už zostaneme iba pri fantasy a o pár rokov vyjde *Čas hrdinov 3*? Dnes je ťažké na tieto otázky odpovedať. Všetko záleží od úspechu knihy, ktorú ste práve začali čítať.

Preto sa smelo pustite do poviedok. A ak sa vám budú páčiť, nezabudnite sa tým pochváliť. Rodine, priateľom, skutočným či virtuálnym. Dnes je práve „word of mouth“ tým zlomom medzi úspešným projektom a jeho opakom.

Martin Králik

KRVAVÁ PANNA A VEĽKÝ ZLÝ VLK

Juraj Červenák

Rieka a lesná cesta sa vinuli vedno ako zalúbené užovky. Hoci sa už dávno zotmelo, čiernovlasý jazdec na statnom vraníkovi a veľký čierny vlk stále napredovali.

Nemali žiadny zdroj svetla, ale oči im žiarili ako uhlíky v rozdúchanej pahrebe – vďaka kúzlam, ktoré im kolovali v žilách, obaja videli skoro ako vo dne.

Jazdec si podchvíľou vzdychol, zakaždým hlbšie a hlasnejšie. Vlk mu nevenoval pozornosť, nuž to napokon nevydržal.

„Skratka? Toto?“ Zohol sa pred konárom duba, ktorý sa snažil ponad cestu načiahnuť až nad kamenisté riečne koryto. Dubinu, bučinu a brezinu pozdĺž vody striedali na svahoch nad dolinou jedle, smrek, kde-tu borovice. „Si si istý?“

– *Už som ťa niekedy viedol zlou cestou?* – ozvalo sa mu v myšli. Takto sa vlk dohovárал – jeho myšlienky sa prenášali do cudzích hláv a budili v človeku dojem, že sa mu nevlúdne chrapľavé vrčanie rozlieva v mozgových záhyboch.

„Veď nevrávim, že si zabľúdil. Len pochybujem, že ušetríme

nejaký čas, keď sa budeme trmácať cez túto divočinu, po odľahlých lesných prtiach.“

– *Nič sa neboj. Na Kančiu horu dorazíme o dva dni skôr, ako keby sme šli po kupeckej ceste. Chceš sa stavať?*

„Nie.“

– *Lebo vieš, že prehráš. Vydrž ešte. Pred nami sú ľudské obydlia.*

„Odkiaľ vieš?“ Keď bolo treba, aj muž sa vedel s vlkom dorozumieť bez slov, iba myšlienkami. Teraz však nebolo treba.

– *Necítiš to?*

Jazdec nasal vzduch. „Čo?“

– *Hnoj.*

Súvislá lesná spleť sa začala trhať. Ukázali sa čistiny a lúky, vo vzduchu naozaj zavoňal ovčí trus. Úzka dolina sa roztvorila ako plodné lono, kopce so skalnatými vrcholcami ustúpili do strán.

– *Územie rodu Dobranov. Osadu nazývajú Dobroga. Aha, za tamtými záhonmi a jablňami sa dvíhajú prvé strechy.*

„Bohom vďaka.“

– *Iste, chváľme bohov, to oni nás sem priviedli.*

Cesta sa na chvíľu odtrhla od rieky, prešla po kraji poľa na úpätí miernej stráne, čo slúžila ako pasienok, a dospela k ľudským príbytkom.

Dobroga nemala opevnenie, len pri ceste na kraji osady stál vyrezávaný stĺp s kančou lebkou navrchu – zrejme mal chrániť obydlia pred zlými silami a besmi. Ozrutný čierny vlk s horiacimi očami popri ňom prešiel, akoby sa nechumelilo.

Kdesi za domami sa rozbrechal pes. Vlk zavetril.

– *Čudné.*

„Čo?“

– *Teplou stravou nás tu asi nepohostia.*

Čiernovlasý zdvihol hlavu. „Máš pravdu. Necítim dym z ohnísk.“

Zastali pri prvej chatrči. Bola napoly zanorená v zemi a okraje slamenej strechy zrástli s dvorom. Dvere v trojuholníkovom priečelí zostali otvorené dokorán, vnútri ticho a tma. Jazdec a vlk prešli pohľadom po ďalších príbytkoch lemujúcich cestu. Všade mŕtvo, dymníky studené.

Muž zosadol z koňa a z pošvy na ľavom boku pomaly vytiahol meč. Uprostred záštity z čierneho kovu sa šklabila démonická tvár s drobnými drahokamami namiesto očí. Keď čiernovlasý zovrel rukoväť v oboch dlaniach, kamene zažiarili červeným svitom a popri čepeli preletel krvavý plameň. Čarodejník naširoko rozprestrel svoje vedomie a vnikol ním do najbližších domov.

„Všade prázdno,“ povedal po chvíli.

– *Aj v košiaroch a chlievoch, – potvrdil vlk. – Zostali len myši, zopár mačiek a to psisko, čo breše za humnami. Čo sa tu stalo? Nebadám žiadne stopy boja.*

„To ešte neznamená, že Dobrania neležia jeden cez druhého kdesi v jame. Mohla ich skosiť nejaká nákaza.“

– *Necítim smrad krvi a mŕtvych tiel. Ani náznakom. Vyzerať to, akoby sa celý rod zrazu zobral a odišiel. Aj s dobytkom a všetkým potrebným.*

Pohli sa.

Vlčie laby takmer nečujne cupotali po ceste, ktorá rezala Dobrogu napoly. Došli k ohybu rieky, do ktorého ústí potok pritekajúci zo severu. Nad sútokom stál dlhý podmurovaný zrub s bohato vyrezávaným priečelím. Dve temné postavy prešli po moste a dokonár otvorenými dverami nazreli do paloty. Všetko po starom – nikde ani živej duše a žiadne stopy po boji a zabíjaní, ba ani po inom umieraní.

„Sú preč,“ zašomral čiernovlasý. „Všetci niekam odišli. Ale prečo, Morenine kosti? Nevyzerá to, že by ich postihla neúroda.“

– *Možno sa niečoho báli.*

„Čoho? Už zo tri roky je široko-ďaleko pokoj, žiadne kmeňové vojny.“

– *Pravda. Nezvyčajne dlhé obdobie mieru.*

Vlk vošiel do zrubu, nepochybne sídla miestneho vladyku. Presnoril ho s ňufákom pri zemi, potom zase vybehol von a dôkladne oňuchal priedomie.

– *Je to nanajvýš pár dní.*

„Odkedy odišli?“

– *Hej.*

„Nebudú ďaleko. Vystopuješ ich?“

– *Mienil som vystopovať niečo pod zub.*

„To nechaj na mňa. Zisti aspoň, ktorým smerom sa vybrali.“

– *Aha. Je mi to jasné.*

„Čo?“

– *Nedáš pokoj, kým nevyňúraš, čo sa tu stalo.*

„Teba to nezaujíma? Ľudia predsa neopúšťajú svoje príbytky len tak bez príčiny. Možno ich postihlo niečo, s čím im vieme pomôcť. Alebo čo treba včas zastaviť, aby preto nenastalo sťahovanie ďalších rodov alebo celých kmeňov.“

– *Pokloňte sa, prichádza Rogan Nápomocný!*

„Zlostí ťa, že tá skratka nám nakoniec žiadny čas neušetrí.“

– *Teba zase mrzí, že sme sa nestavili.* – Vlk hlasno zavetril, potom opäť sklonil papulu k zemi a prešiel po moste. Na druhom brehu sa po krátkom váhaní vydal proti prúdu rieky. Pritekala z východu, spomedzi husto zalesnených kopcov s kde-tu trčiacim skalným zubom.

Černokňažník vošiel do vladykovho zrubu a pustil sa do pátrania po zvyškoch zásob.

Cesta sa zmenila na hrboľatý chodník, rieka na potok zurčiaci v krivolakom koryte. Goryvlad spomalil a spozornel, sústredil všetky zmysly – aj tie, ktoré zostali jeho pozemským príbuzným odopreté. Oči mu blčali a ako napredoval, zdalo sa, že za nimi vejú ohnivé stuhy.

– *Braček?* – vyslal do noci.

Kým čakal na odpoveď, opatrne našľapoval ďalej. Dolina bola čoraz užšia, zrázy nad ňou strmšie.

– *Gorja.*

Hlas bol slabý, akoby doliehal z nesmiernej diaľky, hoci vyvieral z hlbín vlkovej mysle.

– *Sústred' sa, bratku, ledva ťa počujem.*

Dokázali sa takto spojiť aj na značnú vzdialenosť, stačilo naplno rozduchať moc Krvavého ohňa, zdedenú po Černobohovi, praotcovi rodu černokňažníkov. Rogan zabodol do zeme svoj

meč, božský Krutomor, pokľakol k nemu, oboma dlaňami zovrel rukoväť z čierneho kovu a spojil svoju vnútornú silu s divotvornými prúdmi pod povrchom.

– *Čo si našiel, Gorja?*

– *Niet pochýb, braček, Dobrania sa aj s dobytkom pobrali do vrchov. Ale prečo? Cesta je tu neschodná, kraj nehostinný.*

– *Veď vravím – utekali sa schovať.*

– *Neviem sa zbaviť pocitu, že za tým bude niečo iné.*

– *Gorja? Vnímam ťa len slabo. Akoby sa myšlienky medzi nami trhali.*

– *Hej. Čudné. Už toľkokrát sme sa zhovárali aj na väčšie vzdialenosti a počul som ťa celkom jasne.*

– *Myslíš, že nám niečo bráni?*

– *V tých kopcoch predou mnou niečo je. S každým krokom zreteľnejšie cítim čary, ktoré halia kraj. Čo ak Dobrania predsa len neopustili osadu z vlastnej vôle?*

– *Myslíš, že ich do hôr niečo... zväbilo?*

Goryvlad dorazil na miesto, kde sa nad chodníkom a potokom skáčucim po nepravidelných stupňoch vztýčili takmer kolmé útesy. Chcel do tej skalnej brány vojsť, ale znenazdajky sa zarazil s jednou labou natiahnutou dopredu. Srsť sa mu zježila, oči vzbĺkli. Stiahol tlapu a zaspätkoval.

– *Bratku?*

– *Gorja, počujem ťa zase o čosi slabšie.*

– *Zato tie čary sú čoraz silnejšie. Niekde vpredu cítim ich zdroj.*

– *Nevyvolali to Dobrania? Aby sa ochránili pred tým, čo ich vyhnalo z domovov?*

– *Pochybujem. Toto nevyzerá ako niečo, čo je schopný prebudiť hocijaký dedinský žrec. Akoby roklinu predou mnou zaliala huspenina. Ani Krvavý oheň tým nevie preniknúť.*

– *Velesove rohy, kde sa to v tých zapadnutých konččinách zrazu vzalo?*

Goryvladove laby sa váhavo pohli medzi skaliská. – *Zistím to.*

– *Vydrž, Gorja! Radšej počkaj na mňa. Spolu zmôžeme viac.*

– *Najprv idem na výzvedy. Vyňuchám prameň tej moci.*

– *Nechod tam, Gorja. Počuješ? Nechod do úžlabiny! Vyžaru-*

jú z teba kúzla Krvavého ohňa. Keď nimi narušíš to magické pole, jeho pôvodca, človek či démon, môže zacítiť tvoju prítomnosť.

– To už zrejme zacítil tak či tak. Idem. Asi sa mi celkom stratíš.

– Gorja! – Už to bolo iba slabučké ševelenie, akoby sa Rogan pokúšal prekričať víchricu. – Nechoď ďalej! Nevieme, čo ti tam hrozí. Preskúmame to spolu a...

Černokňažníkovo hlas sa načisto vytratil a Goryvladove tlapy zacupotali na skalách v tiesňave.

Černokňažník so sklonenou hlavou zhlboka dýchal – potreboval chvíľu, aby sa spamätal z prenosu vedomia mimo telo. Keď otvoril oči, už boli matné. Vstal, vytrhol Krutomor z priedomia vladykovho zrubu, ani neočistil hrot a ráznym krokom zamieril k svojmu vraníkovi. Zdalo sa mu, že medzi mozgom a zvyškom tela má napnuté struny a ktosi na ne brnká ostrým pazúrom. Opakované pokusy spojiť sa s Goryvladom skončili bez výsledku. Jeho vedomie narazilo na neviditeľnú hradbu, ktorá obklopovala východné vrchy. Goryvlad ňou prešiel a vzápätí ho tá záhadná sila pohltila. Akoby niečo zadusilo alebo – ešte horšie –, vstrebalo jeho moc.

Rogan prehodil uzdu cez tátošovu hlavu, chopil sa hrušky sedla a strčil chodidlo do strmeňa. Uprostred pohybu sa však zháčil a musel sa ovládnuť, aby nevrhol pohľad cez plece. V hlbine čiernych očí mu opäť zablkotali červené plamene. Aby na sebe nedal nič znáť, pomaly sa vytiahol do sedla a kolenami zľahka popchol koňa.

Ktosi ho pozoroval. O okraj černokňažníkovo vedomia sa obtrela mysliača duša. Žiadna mačka, myš či opustený pes. Tento tvor vnímal samého seba, takže to mohol byť iba človek – alebo bytosť s myslením podobným ľudskému. Dívala sa spoza potoka, ktorý sa pred vladykovým zrubom vlieval do riečneho koryta.

Rogan krokom mieril k lávke cez rieku, zdanlivo sa vracal rovnakou cestou, ktorou prišiel. Medzitým kútikom oka bleskovo fľochol cez potok. Za radom chatrčí sa černel zhluk košatých stromov; práve odtiaľ naňho neznámy hľadel.

Po moste už neprešiel – tesne pred ním ráznym ťahom uzdu

zvrchol vraníka k potoku, vykrikoval a začrel päty do konských slabín. Kôň s hlasným zaerdžaním vyrazil, v spŕške vody preletel plytkým korytom a už sa hnal pomedzi chyže ku kraju osady.

Neznámy sa rozbehol medzi stromy. Černokňažník sklonil hlavu pred konármi a vzápätí sa zase vystrel na kruhovom priestranstve uprostred hája. Bolo to svätisko. V strede sa týčilo niekoľko stĺpových modiel s tvármi otočenými na všetky svetové strany.

Muž v prepásanej halene sa hodil na zem, akiste v obave, že naňho dopadne jazdcova zbraň či slučka povrazu. Černokňažník však precváľal popri ňom a až na opačnom okraji posvätného kruhu pritiahol uzdu a obrátil koňa. Neznámy krepko vyskočil, prebehol k modlám a skrčil sa medzi ne. Čosi nezrozumiteľne drmolil, zrejme zariekanie proti zlým silám.

„Neboj sa,“ povedal Rogan a popohnal koňa do stredu svätyně. „Nie som nepriateľ, nemám v úmysle ti ublížiť.“

Muž zíval na ponurú siluetu s planúcimi očami a zjavne mal silné pochybnosti o jej neškodnosti.

Černokňažník zosadol. „Ver mi. Môžeme si pomôcť navzájom. Som Rogan z Kančej hory, možno si už o mne počul.“

Muž vytreštil oči ešte viac. „Vládca Krvavého ohňa.“

„Takže počul,“ prikývol Rogan. „Dobre. Tvoje meno?“

Neznámy spustil ďalší prúd šepotavých slov. Mal strapaté vlasy a dlhú bradu, no zatiaľ bez šedin a celkovo nevyzeral staro.

Rogan si vzdychol. „Neviem, aké zaklínadlá to tu odriekaš, ale musím ti povedať, že neúčinkujú. Vôbec. Keby v nich bola čo len štipka zázračnej moci, cítil by som to. Takže plytváš dychom. Radšej mi prezraď, ako sa voláš. No tak, neplánujem ťa zakliať.“

Muž zmlkol. Otáľal.

„Tak ako?“ posmelil ho černokňažník.

„Ži...“ Odkiaľšal si. „Žihar.“

„Žihar. Dobre. V posvätnom háji sa skrývaš náhodou alebo si jeho strážca?“

„Žrec. Som žrec.“

„Nie si na to trochu mladý?“ Podľa hlasu nemal Žihar ani tridsať rokov.

„Nedávno zomrel starý kňaz, ja som nástupca.“

„Chápem. Si tu sám?“

„Celkom sám. Posledný z Dobranov.“

„Čo sa prihodilo ostatným?“

Žihar opäť zaváhal, potom si čosi zašomral popod fúzy.

„Nerozumel som,“ urobil Rogan krok bližšie.

Žrec sa skrčil za modlou, ktorej spod vyrezávaných rúk skrížených na prsiach trčal snop suchého žita. „Krvavá panna,“ hlesol.

„Krvavá panna?“

„Všetkých uhranula a odviedla do hôr. Na Sokolí vrch. Tam má hniezdo.“

Černokňažník zamyslene pokýval hlavou. „Počuj, nemáš niečo na zjedenie? Alebo glg medoviny? Sadneme si a všetko mi rozpovieš, čo ty na to?“

Žrec ešte chvíľu civel na temnú postavu v chabom svite hviezd. Potom si sťažka vzdychol a konečne vystúpil spod ochrany drevených božstiev.

„Najprv sa stratila Lubiša, vладыkova dcéra,“ súkal zo seba Žihar. „Dievča utešené, šikovné. Akurát sa dostalo do veku, keď už je načase poslať vienok dolu potokom...“

Rogan naňho pozrel. Bradáč sa zarazil a radšej priložil za hrst jedľových triesok do ohniska, z ktorého práve vyskočili prvé plamene. Sedeli v žrecovom príbytku za posvätným hájom. Zo stien civeli vyrezávané tváre s vypúlenými očami a rozďavenými ústami. Vnútri to páchlo, akoby tam niekto zabudol kotol krvi. Pred niekoľkými dňami.

„Kde sa stratila?“ spýtal sa černokňažník, hoci tušil odpoveď.

„Vo východnej vrchovine. Z času na čas tam chodievala k starej matke, ctihodnej Viklici, čo býva na úpäti Sokolieho vrchu. Nosila jej jedlo a vedma jej za to vždy nabalila kadejaké bylinky, odvary a masti pre celý rod.“

„Hádam, že k vedme sa chodí tou roklinou, ktorou priteká rieka,“ kývol Rogan hlavou cez zrubenú stenu na východ.

Žihar pritakal. „Lubiša sa do večera nevrátila. Nikto si z toho nerobil ťažkú hlavu, neraz u starej matky prenocovala. No keď sa neukázala ani nasledujúci deň, vладыka Stražibor a jeho žena sa začali o dcéru báť. Ráno si vладыka zavolał jedného člena svojej družiny, kázal mu ozbrojiť sa a zájsť do tiesňavy pod Sokolím.“

„Ani ten sa nevrátil,“ predvídal Rogan.

„Vrátil, ešte toho dňa podvečer,“ prekvapil ho žrec. „No nepriniesol dobré správy. Vraj našiel Viklicin príbytok prázdny, ohnisko vyhasnuté a studené. Po dievčati a starkej ani stopy. Prehľadal okolie, roklinu aj chodník na Sokolí, ale nikde nikoho. Ani krv či útržky šiat, žiadny dôkaz, že ich napadla divá zver alebo postihlo iné nešťastie. Akoby sa obe pod zem prepadli. Stražibor sa zhrozil. Ani nepočkal do rána, zvolal svoju družinu a proti noci vyrazili k Sokoliemu vrchu.“

Žihar sa odmlčal a hoci hľadel do plameňov, tvár mu potemnela. Černokňažník mu vrátil krčah s medovinou.

„Dva dni po nich nebolo ani chýru,“ nadviazal mladý žrec, keď sa napil. „Obávali sme sa najhoršieho. Lenže potom sa vrátili.“

„Kto?“

Žihar úkosom opäťoval jeho pohľad. „Všetci. Lubiša, jej otec, celá družina.“

Rogan zdvihol obočie. „Živí a zdraví?“

„Živí určite. Či zdraví... Tým by som si nebol až taký istý. Tak či onak, ukázali sa uprostred noci a rázne všetkých zburcovali. Precitol som na ruch a brechot psov, zašiel na druhý koniec hája a odtiaľ sa díval, ako vладыkoví muži obchádzajú domy, všetkých budia a zvolávajú do hlavnej paloty. Mužov, ženy, deti, starcov, bez výnimky. A veru nikoho neprosili, pustili sa do toho zhurta a nebrali ohľady – keď sa niekto príliš vypytoval alebo vzpíeral, obchytil násadou oštepu. Jeden člen družiny sa vybral aj k mojej chyži, ale už som šípil niečo zlé, nuž som vyliezol do rázsochy duba v svätobore. Nenašiel ma. Zo skrýše som sa díval, ako Dobrania pod dozorom ozbrojencov vchádzajú do vладыkovho zrubu. Keď sa po chvíli zase vynorili, boli... inakší.“

„Inakší?“

„Zmenení. Nie telesne. Vyzerali ako omámení. Nevyriekli už ani slovka a neodpovedali na otázky tých, čo stále čakali pred zrubom. S tupými pohľadmi sa rozišli do svojich príbytkov, zbalili si najnutnejšie veci, vyhnali dobytok z chlievov a košiarov a aj s tým stádom sa pobrali popri rieke do vrchov.“

„Predtým si povedal, že ich uhranula *krvavá panna*.“

„Tak som si ju pomenoval. Vladykovu dcéru. Lebo vieš... už to nebola Lubiša.“

„Ako to?“

„Keď sa celá osada vydala na pochod, vyšla zo zrubu. Počul som, ako rozdáva rozkazy. Všetci ju poslúchali na slovo – dokonca aj vladyka a jeho žena. Prepadli jej moci. Akoby... Akoby im vysala duše. A možno nielen duše – aj z dialky a vo svetle fakiel som videl, že šaty má vpredu zamazané tmavými škvrnami.“

„Krv?“

„Čo iné?“

Černokňažník pokýval hlavou. „Čo si urobil potom? Neskúšal si ich sledovať?“

„Nie,“ vzdychol si Žihar nešťastne. „Premohol ma strach. Nechcel som skončiť ako všetci ostatní – telo bez vôle, čo iba chodí a plní rozkazy. Modlil som sa k bohom, aby mi dali znamenie alebo poslali pomoc. A prvýkrát, odkedy som žrecom Dobranov, ma vypočuli.“

Rogan sa uškrnul. „Nuž hej. Pozriem sa tej záhade na zúbok.“

„Si presne taký, ako o tebe rozprávali.“ Žihar zdvihol hlavu a tvárou mu prebleskla nádej. „Ibaže vraveli, že ťa sprevádza vlčí démon, vyslaný samotným Černobohom.“

„Aj to je pravda,“ prisvedčil černokňažník a zúžil oči, akoby si náhle spomenul na niečo dôležité. „Už vyrazil na východ, po stopách tvojich súkmeňovcov. Zistí, kam ich to dievča odviedlo a prečo.“

„Šiel tam teraz, potme?“ zhrozil sa žrec. „To nemal robiť. Nech už Lubišu posadlo čokoľvek, najmocnejšie je to práve v noci.“

Rogan sa zachmúril ešte viac. „Goryvlad si poradí.“

Neznelo to však ani trochu presvedčivo.

Goryvlad sa cítil, akoby ho niekto štekľil špičkou noža v slabínach. Roklina sa takmer míľu hadila medzi skalnými strminami, než vyústila do širšej kotliny. Oproti sa na úpäť majestátnej hory chúlila chatrč.

Po krátkom váhaní vlk podišiel bližšie. Obydlie vyzeralo podobne ako domy v Dobroge – odchýlené dvere, vnútri tma a ticho. Kamene okolo chyže i zrubené steny boli pokreslené čarodejnými črtami, z okrajov strechy viseli náväzy a rôzne amulety. Goryvlad strčil ňufák medzi dvere a zárubňu. Ohnisko dávno zhaslo a necítil krv ani smrad rozkladu.

Tu však tie bosoráctva, ktoré halili všetko vôkol a dokonca dusili moc Krvavého ohňa, nepramenili. Goryvlad sa na priedomí rozhlíadol a usúdil, že zdroj neznámej sily je kdesi hore. Zdvihol hlavu, vyletel pohľadom na horu. Opäť ten pocit škrabkania ostrím v slabínach.

Utlmil v sebe čary a spoľahol sa iba na čuch. Nebolo nič ľahšie ako sledovať stádo ľudí a dobytku – nepochybne pokračovali po kľukatom chodníku. Ten sa hneď za chatrčou začal dvíhať do kopca.

Goryvlad sa zamyslel, či by sa predsa len nemal vrátiť do Dobrogy a poradiť sa s Roganom. Zvedavosť mu však nedala a opatrne sa vydal po stope.

Úbočie hory pokrýval les, listnaté stromy pomiešané s ihličnatými. Goryvlad zvládol zhruba polovicu výstupu, keď ho premkol pocit rastúceho nebezpečenstva. Nahrabil sa a ďalej našľapoval ako na love sŕn. Už po niekoľkých krokoch však mal zježený doslova každý chlp na tele a všetko nasvedčovalo tomu, že zdroj onej tajomnej sily musí byť blízko.

Kúsok pred ním zaznel dievčenský chichot. Goryvlad zdúpnel.

Spoza kmeňa vyzrela hlava s plavými vlasmi spletenými do vrkočov. Usmievala sa. Goryvlada pri pohľade na jej vycerené zúbky asi prvýkrát v živote prepadlo nutkanie bleskovo sa zvrtnúť a upalovať odtiaľto, čo mu budú laby stačiť. Zároveň sa však nedokázal pohnúť.

Dievča vyšlo na chodník. Malo zhruba dvanásť-trináť rokov, pehavý nos, šibalské oči. Na sebe malo vyšívajúcu halenu a cez ňu prehodený krátky plášť s kapucňou, vpredu zopnutý pekne tepanou sponou.

„Kamže kam, vlčík?“ spýtalo sa nezbedne.

Goryvlad sa v sebe pokúšal rozdúchať Krvavý oheň, ale tá cudzia sila prestupujúca lesom mu zmrazila krv v žilách a kúzla sa nie a nie rozprúdiť.

– *Kto... kto si?*

To, že v hlave počuje hlas pochádzajúci z vlkovej mysle ju vonkoncom nevyviedlo z miery.

„Podľa toho, čo ťa zaujíma viac. Či komu patrilo toto telo, alebo kto v ňom teraz prebýva. Aj keď, trochu sa to pomiešalo. Vzala som dievčaťu aj časť vedomia a spomienok. Takisto môžem hovoriť jeho rečou.“

– *Tak čo si teda zač? Pôvodne.*

Dievčina urobila krok k vlkovi a sklonila sa, aby mu mohla pozrieť z očí do očí.

„Ty si mi ale pekný vlčík. Čo vlčík, vlčísko. Aké máš veľké uši. A tie ohnivé oči!“

Goryvlad vyceril tesáky. – *Čo si urobila s Dobranmi, striga?*

„Oj, aké zubiská! A ako pozerám, všetko máš veľké.“ Znovu sa zachichotala, spôsobom, akým by sa dievča v jej veku rozhodne smiať nemalo. „Ty asi nebudeš obyčajný pozemský vlk.“

Niekdajší vodca záhrobnej svorky výhražne zavrčal a prudko sa pohlol s úmyslom zraziť dievča na zem.

Zostalo však iba pri úmysle.

Znenazdajky zmeravel uprostred pohybu a laby sa mu podlomili. Zistil, že nemôže odtrhnúť pohľad od jej očí.

– *Bratku...* – vyslal z posledných síl, ale márna snaha, Rogan by ho už zrejme nepočul, ani keby stál pár krokov od neho.

Goryvlad padol papulou k zemi a celou bytosťou sa neodvratne zrútil do hlbín nevedomia.

Čo ako ním lomcovali obavy o Goryvladov osud, Rogan poslúchol Žiharovo varovanie a počkal do rána. Odpočíval, zbieral v sebe magickú silu, plánoval. Dokonca sa mu podarilo na chvíľu si zdriemnuť. No len čo sa začalo rozvidnievať, zavesil si na chrbát tulec s lukom a šípami a vyrazil proti prúdu rieky do hôr. Vraníka nechal v osade, čo sa ukázalo ako správny krok, pretože dolina bola čoraz užšia a breh členitejší; tadiaľto by sa koňmo ďaleko nedostal.

Slnko už stálo nad obzorom, keď dorazil k akejsi skalnej bráne. Za ňou sa nad riekou týčili príkre bralá a chodník sa klukatil medzi ostrými balvanmi. Rogan bol presvedčený, že toto je miesto, z ktorého sa mu naposledy ozval Goryvlad – stál teda na hranici panstva, kde vládla tá neznáma mocnosť.

Napil sa čerstvej vody a práve si spakruky utrel strnisko na brade, keď začul kroky. Bleskovo sa zvrtol a siahol do tulca.

Spoza hrany skaliska nesmelo vyzrel Žihar. Černokňažník zastokol šíp späť.

„Si si tým istý?“ spýtal sa.

„Ani trochu,“ poklesli žrecovi plecia. „Ale aj tak chcem ísť.“

„Viem, čo ťa trápi. Ako dobranský kňaz si mal niečo urobiť, ochrániť rod pred nepriateľskými čarami.“

Žiharov trpký výraz potvrdil, že práve toto bremeno ho gniavi.

„Nebol by si zvíťazil,“ vyviedol ho Rogan z omylu. „Tá moc, ktorá halí vrchy... Bohovia, ja sám pochybujem, či jej zvládnem čeliť. Podľa všetkého premohla Goryvlada. Daj na mňa a dobre si rozmysli...“

„Chcem ísť,“ trval na svojom Žihar. „Viem, že som nanič žrec, že moje kúzla nestoja ani za suché lajno... ale aj tak. Nemusím s besmi bojovať, ale chcem aspoň vedieť, čo postretlo Dobranov, kam ich panna odviedla a čo s nimi zamýšľa.“

Černokňažník pokrčil plecami. „Ako myslíš. Ale čakať na teba nebudem. A keby sa niečo strhlo, dobre ti radím – nezavadzaj mi.“

„Rozumiem.“

Voda zurčala na prahoch, ktoré si vytvarovala z kameňov a napadaného dreva. Kde-tu na vlhkej skalnej stene nad kory-